

vilde være i Stand til at foretage en saadan Ændring af Tjenestemandslovens vistnok noget stive Rammer, at man for en hel Del Lønningers Vedkommende fik retableret de tidligere Lønforhold og fik fjernet netop Nivelleringsen værste Følger.

Det Spørgsmaal staar i Forbindelse med mange andre Spørgsmaal. Der var for nylig i et Blad, som er meget populært, nemlig „Skatteborgeren“, en Oversigt over en hel Række Kommissioner og en Oversigt over de Folk, der paa en eller anden Maade havde Indtægt af disse Kommissioner. Jeg tror, man her i Rigsdagen kan være meget tilfreds med, at denne Liste er fremkommet i „Skatteborgeren“, for den viste, at det i alt Fald er et meget ringe Procentantal af Rigsdagens Medlemmer, der har væsentlige Indtægter eller blot Indtægter ved de paa-gældende Kommissioner, men Listen viste derimod lige saa klart, at der var en meget stor Del af de højeste Embedsmænd, og navnlig ganske enkelte Embedsmænd, der havde forholdsvis store Indtægter ved saadanne Kommissionsben. Jeg gaar ud fra, at hele den Tendens, der har været til at skaffe saadanne specielle Grupper af Embedsmænd særlige Ben, skyldes, at man ikke har set Sandheden lige i Øjnene, at man ikke er gaaet med til i Tide at give de højeste Embedsmænd en Løn, der passer til deres Ansvar og staar i Forhold til den Gerning, de udfører. Jeg vilde finde det beklageligt, hvis man skulde komme ind paa at lønne Statens højeste Tjenestemænd ikke efter klare Lønprincipper, men saaledes, at man gav dem det ene Statsben efter det andet til de private Ben og den forholdsvis ringe Løn, de i Forvejen har, og jeg vilde finde det endnu mere beklageligt at tvinge de højeste Embedsmænd ind paa ogsaa paa anden Maade at skaffe sig en ekstra Valuta. Jeg vil navnlig der henpege paa en Række Artikler i et her-værende Dagblad „Politiken“ om en bestemt høj administrativ Embedsmand. Angaaende hans Administration har der været en hel Række Oplysninger, som er gaaet ud paa at dokumentere, at Repræsentations-udgifterne har været forfærdende høje, i et enkelt Aar 35 000 Kr., foruden at Automobiludgifter for vedkommende Embedsmand har været 20 000 Kr. Jeg skal være den sidste til at benægte, at Statens højeste

Embedsmænd skal være i Stand til ved visse Lejligheder at repræsentere, men jeg vilde alligevel finde det uheldigt, hvis det skulde blive Mode at raade Bod paa de forholdsvis daarlige Gager ved en alt for stor Repræsentation, som belaster Staten uforholdsmæssigt, og som i hvert Fald bringer os ind paa Omraader, hvor man skal være nogenlunde forsigtig. Naar man skal tage en Revision af Tjenestemandsløven op, skal man efter mit Skøn passe paa, at man ikke faar alt for stive Rammer. Det kunde maaske være naturligt at optage det Spørgsmaal, om ikke de højeste administrative Embedsmænd, Dommere og lignende Embedsmænd, overhovedet skulde tages ud af den almindelige Tjenestemandsløve, og jeg vil gerne sige i den Forbindelse, at jeg har et vist Indtryk af — og det er blevet bestyrket ved, hvad forskellige Embedsmænd har fortalt mig —, at den Institution, der hedder Lønningsraadet, i nogen Grad er et Nivelleringsinstrument.

Men jeg vil gerne vende tilbage til det Spørgsmaal, om Staten kan og bør foretage Ændringer i Tjenestemandsløven af 1925 i dette Øjeblik, eller om det ikke er naturligt og rigtigt at vente til 1928. Jeg vil der gerne sige, at jeg er fuldstændig enig med den ærede Ordfører for det radikale Parti, det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen, i, at Staten naturligvis ikke er juridisk bundet overfor Tjenestemandene. Det, der er fremhævet fra Tjenestemandene i denne Retning, er efter mit Skøn ikke rigtigt, der er ikke indgaaet nogen Overenskomst, Staten er ikke juridisk forpligtet, og Rigsdagen har Lov til rent juridisk paa et hvilket som helst Tidspunkt at ændre Løven af 1925. Men det er den juridiske Side af Sagen, og jeg kan ikke give den højtærede Finansminister Ret i, at den juridiske og den moralske Side af dette Spørgsmaal falder sammen. Efter mit Skøn er der oven i Købet en stor Forskel paa de to Sider. Der er fra Statens Side givet et Løfte til Tjenestemandene i 1925, det betragter jeg efter alt det oplyste som givet, og dette Løfte vilde det efter mit Skøn ikke være fair om Staten brød. Man skal være meget betænkelig, ikke mindst fra konservativ Side, ved at fravige det Princip, at Borgerne skal have fuld Tillid til Staten, at fravige